

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 502/2024
14.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Биљане Синановић, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Зорића, због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Зорића – адвоката Бранка Мунижабе, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 158/21 од 12.06.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 692/23 од 10.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Зорића – адвоката Бранка Мунижабе, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 158/21 од 12.06.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 692/23 од 10.10.2023. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 158/21 од 12.06.2023. године окривљени Горан Зорић оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство из члана 113. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 12 година, у коју му је урачунато време за које је био лишен слободе од 31.12.2018. године до 01.01.2019. године и време проведено у притвору од 25.01.2019. године па до упућивања у завод за извршење кривичних санкција. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећених, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 692/23 од 10.10.2023. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног Горана Зорића и Вишег јавног

тужиоца у Новом Саду и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 158/21 од 12.06.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Горана Зорића – адвокат Бранко Мунижаба у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или апелационом суду „на поновни поступак и одлучивање са налогом да се заштите права осуђеном као и спроведе поступак у складу са овлашћењима и надлежношћу ВЈТ-а и суда, или преиначи тако што ће донети одлуку којом се усваја, или у смислу члана 492. став 2. преиначити другостепену одлуку апелационог суда тако што ће се усвојити жалба браниоца и преиначити првостепена пресуда и одбије оптужба против осуђеног“.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против који је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава обдукциони налаз. У вези са изнетим, наводи да се из анализе члана 204. Закона о здравственој заштити и члана 129. став 1. ЗКП може закључити искључива надлежност на страни јавног тужиоца, који једини може да одреди да лекар специјалиста за судску медицину изврши преглед и обдукцију леша. У конкретном случају, доказна радња, у виду обдукције, није ни започета, јер није наложена од стране јавног тужиоца, а лекар специјализант, супротно ставовима нижестепених судова није надлежан „да пошаље тело на обдукцију“. Даље се наводи да свака активност на лешу од лекара специјалисте судске медицине без одговарајућег налога, тј наредбе се не може сматрати обдукцијом, већ представља неовлашћено приступање телу, јер нема обдукције без овлашћења да се она ради. Наведене чињенице, по ставу одбране, несумњиво указују да се пресуда заснива на доказу који није прибављен у складу са законом и бланкетним прописима, јер је изостала хоризонтална веза између форензичке процедуре и ЗКП, који јасно указује да нема обдукције леша и прегледа леша без наредбе јавног тужиоца.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је наредбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду КТР1 540/18 од 30.12.2018. године, у предистражном поступку, на основу члана 129. и 130. ЗКП одређено обављање судско-медицинске обдукције и спољни преглед леша и исто поверено Клиничком центру Војводине – Центру за судску медицину. Поступајући по наведеној наредби, специјалисти судске медицине др. Радован Радосавкић и др. Душан Вапа обавили су обдукцију и спољни преглед леш и сачинили обдукциони записник СП 945/18, који је примљен у Више јавно тужилаштво у Новом Саду дана 18.01.2019. године.

Одредбом члана 129. став 1. ЗКП прописано је да ако постоји сумња да је смрт одређеног лица непосредна или посредна последица кривичног дела или је у тренутку смрти лице било лишено слободе или је непознат идентитет леша, јавни тужилац или суд ће одредити да лекар специјалиста за судску медицину изврши преглед и обдукцију леша.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, на коју се и сам бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости позива, као и стање у списима предмета, потпуно су неосновани наводи захтева за заштиту законитости којима се указује да је учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, обзиром да је обдукција урађена по наредби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду КТР1 540/18 од 30.12.2018. године.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости, указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац у суштини оспорава чињенично стање утврђено у побијаним пресудама, указујући да није урађен увиђај леша, истовремено оспоравајући доказну снагу обављеног судско-медицинског вештачења др. Владимира Пилије, наводима да је именовани вештак исказао еклатантно незнање, а пре свега везано за обострани серијски прелом ребара од 6-12. На повреду закона из члана 440. ЗКП бранилац окривљеног указује и наводима да није ван разумне сумње утврђено чињенично стање, јер се на апсолутно немогућим чињеницама не може изводити ниједан доказ на коме би се базирала осуђујућа пресуда. Такође, бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 395. ЗКП, наводима да је првостепени суд одбио предлог браниоца окривљеног да се позове и анестезиолог и да се одреди вештачење путем другог судског-медицинског одбора. Такође, бранилац указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП наводима да побијане пресуде нису уопште дале разлоге у вези одлучне чињенице - да је апсолутно немогуће да се утврди на сецирању да постоји обострани серијски прелом ребара, те да су изостали разлози у пресудама у правцу примедби одбране да сецирањем није извршена препарација, која је обавезна техника.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, таксативно су набројане повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом, а које представљају разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 440, 438. став 2. тачка 2) и члана 395. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Зорића – адвоката Бранка Мунижабе, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председника већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**